

31976L0464

1976 5 18

EUROPOS BENDRIJŲ OFICIALUSIS LEIDINYS

L 129/23

**TARYBOS DIREKTYVA**  
**1976 m. gegužės 4 d.**  
**dėl tam tikrų į Bendrijos vandenį išleidžiamų pavojingų medžiagų sukeltos taršos**

(76/464/EEB)

EUROPOS BENDRIJŲ TARYBA,

atsižvelgdama į Europos ekonominės bendrijos steigimo sutartį ir ypač į jos 100 ir 235 straipsnius,

atsižvelgdama į Komisijos pasiūlymą,

atsižvelgdama į Europos Parlamento nuomonę <sup>(1)</sup>,

atsižvelgdama į Ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę <sup>(2)</sup>,

kadangi valstybės narės privalo imtis skubių bendrų ir vienašališkų veiksmų Bendrijos vandenims apsaugoti nuo taršos, ypač kai ją sukelia tam tikros patvarios, toksiškos ir biologiškai besikaupiančios medžiagos;

kadangi keletas konvencijų ar jų projektų, tokių kaip Konvencija dėl jūros taršos prevencijos iš sausumos šaltinių, Konvencijos dėl Reino upės apsaugos nuo cheminės taršos projektas ir Europos konvencijos dėl tarptautinių vandentakių apsaugos nuo taršos projektas, siekia apsaugoti tarptautinius vandentakius ir jūros aplinką nuo taršos; kadangi svarbu užtikrinti koordinuotą šių konvencijų įgyvendinimą;

kadangi bet koks jau taikomų ar įvairiose valstybėse narėse rengiamų nuostatų dėl tam tikrų pavojingų medžiagų išleidimo į vandenį skirtumas gali sukurti nevienodas konkurencijos sąlygas ir tokiu būdu tiesiogiai paveikti bendrosios rinkos funkcionavimą; kadangi dėl to būtina suderinti šios srities įstatymus, kaip numatyta Sutarties 100 straipsnyje;

kadangi atrodo, kad šiems įstatymams suderinti reikalingi tokie Bendrijos veiksmai, kad vienas Bendrijos tikslų aplinkos apsaugos ir gyvenimo kokybės gerinimo srityje gali būti pasiektas plačiau juos reglamentuojant; kadangi dėl šių priežasčių turėtų būti parengtos tam tikros konkrečios nuostatos; kadangi turėtų būti taikomas Sutarties 235 straipsnis, nes Sutartyje nebuvo numatytos priemonės, reikalingos šiam tikslui pasiekti;

kadangi Europos Bendrijų aplinkos apsaugos veiksmų programa <sup>(3)</sup> numato keletą priemonių gėliesiems ir jūros vandenims apsaugoti nuo tam tikrų teršalų;

kadangi norint užtikrinti veiksmingą Bendrijos vandenų apsaugą, būtina sudaryti tam tikrų medžiagų, parinktų remiantis jų toksiškumu, patvarumu ir biologiniu kaupimusi, pirmąjį sąrašą, vadinamą „I sąrašu“, į kurį neįeityt medžiagos, kurios

<sup>(1)</sup> OL C 5, 1975 1 8, p. 62.

<sup>(2)</sup> OL C 108, 1975 5 15, p. 76.

<sup>(3)</sup> OL C 112, 1973 12 20, p. 1.

biologiškai ypač žalingos arba greitai virsta biologiškai nežalingomis medžiagomis, ir antrąjį sąrašą, vadinamą „II sąrašu“, į kurį įeitų žalingą poveikį vandenims turinčios medžiagos, kurias galima apriboti tam tikra teritorija ir kurių veikimas priklauso nuo tų vandenų, į kurias jos patenka, ypatybių ir vietos; kadangi tokių medžiagų išleidimui turėtų būti gaunamas išankstinis leidimas, kuriame būtų nurodytos teršalų išleidimo normos;

kadangi taršą, kurią sukelia I sąraše išvardintos įvairios pavojingos medžiagos, būtina nutraukti; kadangi Taryba, remdamasi Komisijos pasiūlymu, per tam tikrą laikotarpį turėtų nustatyti ribines vertes, kurių neturėtų viršyti teršalų išleidimo normos, matavimo metodus ir laiką, nuo kada išleidimai turi atitikti tokias normas;

kadangi valstybės narės turėtų taikyti šias ribines vertes, išskyrus atvejus, kai valstybė narė, laikydamasi Tarybos nustatytos monitoringo tvarkos, gali įrodyti Komisijai, kad, remiantis Komisijos pasiūlymu, Tarybos nustatytos kokybės siektinos normos yra tenkinamos, ir jų laikomasi visoje teritorijoje, kuri dėl tos valstybės narės taikomų veiksmų gali būti tokių išleidimų veikiamą;

kadangi II sąraše nurodytų medžiagų sukeltą taršą būtina mažinti; kadangi tam tikslui valstybės narės turėtų sudaryti programas, kuriose atspindėtų vandens kokybės siektinos normos pagal Tarybos direktyvas, jei tokie reikalavimai tose direktyvose yra numatyti; kadangi tokioms medžiagoms taikomos teršalų išleidimo normos turi būti apskaičiuotos pagal tokias kokybės siektinas normas;

kadangi kol bus priimtos šiuo klausimu konkrečios Bendrijos taisyklės, ši direktyva su tam tikromis numatytomis išimtimis ir pakeitimais turėtų būti taikoma ir išleidimams į požeminius vandenis;

kadangi viena ar kelios valstybės narės, kiekviena atskirai ar visos kartu, gali turėti teisę taikyti griežtesnes priemones nei numatyta šioje direktyvoje;

kadangi norint žinoti, iš kur į Bendrijos vandenį išleidžiamos tam tikros ypač pavojingos medžiagos, būtina sudaryti šių medžiagų sąrašą;

kadangi, remiantis patirtimi, gali prireikti peržiūrėti ir, reikalui esant, papildyti I ir II sąrašus, perkeltiant tam tikras medžiagas iš I sąrašo į II sąrašą,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

### 1 straipsnis

1. Pagal 8 straipsnį ši direktyva taikoma:

- vidaus paviršiniams vandenims,
- teritoriniams vandenims,
- vidaus pakrančių vandenims
- požeminiams vandenims.

2. Šioje direktyvoje:

- a) „vidaus paviršiniai vandenys“ reiškia visus stovinčius ir tekančius gėluosius paviršinius vandenis, esančius vienos ar kelių valstybių narių teritorijoje;
- b) „vidaus pakrančių vandenys“ reiškia vandenį, esančius nuo bazinės linijos, nuo kurios matuojamas teritorinių vandenų plotis iki kranto, o vandentakio atveju iki gėlojo vandens ribos;
- c) „gėlojo vandens riba“ reiškia vandentakio vietą, kurioje atoslūgio metu ar, esant žemam tekančio gėlojo vandens lygiui, dėl jūros vandens smarkiai padidėja druskingumas;
- d) „išleidimas“ reiškia priedo I ir II sąrašuose nurodytų medžiagų išleidimą į 1 dalyje nurodytus vandenis, išskyrus:
  - išleidimus, vykdančią dugno gilimo ir (arba) valymo darbus,
  - eksploatacinius išleidimus iš laivų teritoriniuose vandenyse,
  - išleidimus iš laivų teritoriniuose vandenyse;
- e) „tarša“ reiškia žmogaus tiesiogiai ar netiesiogiai vykdomą medžiagų ar energijos išleidimą į vandens aplinką, dėl kurio kyla pavojus žmogaus sveikatai, daroma žala gyvosios gamtos ištekliais ir vandens ekosistemoms, pakenkiama vandens tiekimui ar kitokiam teisėtam jo naudojimui.

### 2 straipsnis

Valstybės narės turi imtis atitinkamų priemonių 1 straipsnyje nurodytų vandenų taršai pavojingomis medžiagomis, priklausančiomis priedo I-jame sąraše nurodytoms kategorijoms ir grupėms, nutraukti ir minėtųjų vandenų taršai pavojingomis medžiagomis, priklausančiomis priedo II sąraše nurodytoms kategorijoms ir grupėms, sumažinti pagal šią direktyvą, kurios nuostatos sudaro tik pirmąjį žingsnį link šio galutinio tikslo.

### 3 straipsnis

Priedo I sąraše nurodytoms kategorijoms ir grupėms priklausančių medžiagų, toliau vadinamų „I sąrašo medžiagomis“, atžvilgiu:

1. Visiems į 1 straipsnyje nurodytus vandenį išleidimams, kuriuose gali būti tokios medžiagos, būtina gauti išankstinę atitinkamos valstybės narės kompetentingosios institucijos leidimą.
2. Leidime turi būti nustatytos normos bet kurios tokios medžiagos išleidimui į 1 straipsnyje nurodytus vandenį ir, kai tai būtina šios direktyvos įgyvendinimui, bet kurios tokios medžiagos išleidimui į nuotekų surinkimo sistemas.
3. Tais atvejais, kai bet kuri tokia medžiaga jau yra išleidžiama į 1 straipsnyje minimus vandenį, šie išleidimai privalo atitikti leidime nurodytas sąlygas per nurodytą jame laikotarpį. Šis laikotarpis negali viršyti pagal 6 straipsnio 4 dalį nustatytų ribų.
4. Leidimus galima išduoti tik ribotam laikui. Jie gali būti atnaujinami, atsižvelgiant į 6 straipsnio 4 dalyje nurodytų ribinių verčių pakeitimus.

### 4 straipsnis

1. I sąrašo medžiagų išleidimui į požeminius vandenį valstybės narės turi taikyti nulinio išleidimo sistemą.
2. Valstybės narės požeminiams vandenims turi taikyti šios direktyvos nuostatas, susijusias su II sąraše nurodytoms kategorijoms ir grupėms priklausančiomis medžiagomis, toliau vadinamomis „II sąrašo medžiagomis“.
3. 1 ir 2 dalys neturi būti taikomos buitiniams nuotekoms ir išleidimams į gilius, sūrius ir negalimus naudoti sluoksnius.
4. Šios direktyvos nuostatos, susijusios su požeminiu vandeniu, neturi būti taikomos, įgyvendinus atskirą direktyvą dėl požeminio vandens.

### 5 straipsnis

1. Teršalų išleidimo normos, nustatomos pagal 3 straipsnį išduodamuose leidimuose, turi būti apibrėžtos:
  - a) didžiausia leistina išleisti medžiagos koncentracija. Atskiedimo atveju 6 straipsnio 1 dalies a punkte nurodyta ribinė vertė turi būti dalinama iš praskiedimo koeficiento;
  - b) didžiausias leistinas išleisti medžiagos kiekis vieno ar kelių konkrečiai nurodytų laikotarpių metu. Jei būtina, šis kiekis gali būti išreikštas kaip teršalo svorio vienetas viename teršiančiajame veiklai būdingo elemento vienetai (pavyzdžiui, svorio vienetai viename žaliavos vienetai ar viename produkcijos vienetai).

2. Kiekviename leidime, atsižvelgdama į atitinkamos medžiagos patvarumą, biologinį kaupimąsi ir toksiškumą toje aplinkoje, į kurią ji išleidžiama, atitinkamos valstybės narės kompetentingoji institucija gali, jei būtina, nustatyti griežtesnes teršalų išleidimo normas nei tos, kurios yra nustatytos Tarybos pagal 6 straipsnį nustatytas ribines vertes.

3. Jei išleidėjas pareiškia, kad jis negali pasiekti nustatytų išleidimo normų, arba jei tokia situacija akivaizdi atitinkamos valstybės kompetentingajai institucijai, leidimas neišduodamas.

4. Jei nesilaikoma teršalų išleidimo normų, atitinkamos valstybės narės kompetentingoji institucija turi imtis visų atitinkamų priemonių užtikrinti, kad leidime nurodytos sąlygos būtų vykdomos ir, jei būtina, teršalų išleidimas būtų uždraustas.

### 6 straipsnis

1. Taryba Komisijos pasiūlymu turi nustatyti ribines vertes, kurių neturi viršyti teršalų išleidimo normos įvairioms pavojingoms medžiagoms, įtrauktoms į I sąrašo kategorijas ir grupes.

Tos ribines normos turi būti nustatomos:

- a) pagal didžiausią leistiną išleisti medžiagos koncentraciją ir
- b) atitinkamais atvejais pagal tokios medžiagos didžiausią kiekį, išreikštą teršalo svorio vienetais viename teršiančiajame veiklai būdingo elemento vienetai (pavyzdžiui, svorio vienetais viename žaliavos vienetai ar viename produkcijos vienetai).

Tam tikrais atvejais pramoninėms nuotekoms taikomos ribinės vertės nustatomos pagal produkto sektorių ir tipą.

I sąrašo medžiagoms taikomos ribinės vertės nustatomos iš esmės, remiantis:

- toksiškumu,
- patvarumu,
- biologiniu kaupimusi,

atsižvelgiant į geriausias prieinamas technines priemones.

2. Taryba Komisijos pasiūlimu turi nustatyti I sąrašo medžiagoms kokybės siektinas normas.

Tos siektinos normos iš esmės turi būti nustatomos, remiantis paskutiniaisiais moksliniais duomenimis apie tų medžiagų toksiškumą, patvarumą ir kaupimąsi gyvuose organizmuose bei nuosėdose, atsižvelgiant į sūrus ir gėlo vandens ypatybių skirtumus.

3. Pagal 1 dalį nustatytos ribinės vertės turi būti taikomos, išskyrus tuos atvejus, kai, laikydamasi pagal Komisijos pasiūlymą Tarybos nustatytos monitoringo tvarkos, valstybė narė gali Komisijai įrodyti, kad pagal 2 dalį nustatytos ar dar griežtesnės Bendrijos kokybės siektinos normos yra tenkinamos ir jų laikomasi visoje teritorijoje, kurioje dėl šios valstybės narės veiksmų gali būti išleidžiami teršalai.

Komisija turi pranešti Tarybai apie visus atvejus, kai ji pasinaudojo kokybės siektinu normų metodu. Kas penkeri metai, remdamasi Komisijos pasiūlymu ir laikydamasi Sutarties 148 straipsnio, Taryba turi peržiūrėti visus atvejus, kuriems minėtas metodas buvo taikytas.

4. Medžiagoms, priklausančioms šio straipsnio 1 dalyje nurodytoms kategorijoms ir grupėms, 3 straipsnio 3 punkte nurodytus terminus nustato Taryba pagal 12 straipsnį, atsižvelgdama į atitinkamų pramoninių sektorių ypatybes ir, atitinkamais atvejais, produkcijos tipus.

#### 7 straipsnis

1. Siekiant sumažinti 1 straipsnyje nurodytų vandenų taršą II sąrašo medžiagomis, valstybės narės turi parengti programas, kurias įgyvendindamos jos turi taikyti 2 ir 3 dalyse nurodytus metodus.

2. Visiems išleidimams į 1 straipsnyje nurodytus vandenis, kuriuose gali būti kokių nors II sąraše išvardintų medžiagų, turi būti gautas iš atitinkamos valstybės narės kompetentingosios institucijos išankstinis leidimas, kuriame turi būti nurodytos teršalų išleidimo normos. Šios normos turi būti pagrįstos kokybės siektinomis normomis, kurios nustatomos pagal 3 dalies nuostatas.

3. 1 dalyje nurodytose programose turi būti nurodytos vandens kokybės siektinos normos, kurios nustatomos pagal Tarybos direktyvas, jei tokios direktyvos egzistuoja.

4. Programose taip pat gali būti konkrečios nuostatos, kurios reglamentuoja medžiagų, medžiagų grupių ar produktų sudėtį ir panaudojimą; jose taip pat turi būti atsižvelgta į paskutinius ekonomiškai įmanomus technikos pasiekimus.

5. Programose turi būti numatyti jų įgyvendinimo terminai.

6. Programų apibendrinimus ir jų įgyvendinimo rezultatus būtina pranešti Komisijai.

7. Komisija kartu su valstybėmis narėmis turi programas reguliariai lyginti, kad galėtų užtikrinti jų įgyvendinimo pakankamą koordinavimą. Jei ji mano esant reikalinga, šiuo tikslu ji turi pateikti Tarybai atitinkamus pasiūlymus.

#### 8 straipsnis

Valstybės narės turi imtis visų reikalingų žingsnių priemonėms, kurias jos priėmė pagal šią direktyvą, įgyvendinti tokiu būdu, kad nedidėtų vandenų, kuriems netaikomas 1 straipsnis, tarša. Be to, jos turi drausti visus veiksmus, kuriais tyčia ar netyčia apeinamos šios direktyvos nuostatos.

#### 9 straipsnis

Pagal šią direktyvą priimtų priemonių taikymas neturi nei tiesiogiai, nei netiesiogiai didinti 1 straipsnyje nurodytų vandenų taršos.

#### 10 straipsnis

Kai tikslinga, viena ar kelios valstybės narės gali kiekviena atskirai ar bendrai su kitomis valstybėmis narėmis imtis griežtesnių priemonių, nei numatyta šioje direktyvoje.

#### 11 straipsnis

Kompetentingoji institucija turi inventorizuoti visus išleidimus į 1 straipsnyje nurodytus vandenis, kuriuose gali būti I sąrašo medžiagų, kurioms taikomos išleidimo normos.

#### 12 straipsnis

1. Per devynis mėnesius Taryba turi vienbalsiai priimti sprendimą dėl bet kurio pagal 6 straipsnį Komisijos priimto pasiūlymo ir pasiūlymų, susijusių su taikytiniais matavimo metodais.

Komisija pasiūlymus dėl pradinės medžiagų serijos, taip pat taikomų matavimo metodų ir 6 straipsnio 4 dalyje nurodytų terminų turi pateikti ne vėliau kaip per dvejus metus nuo pranešimo apie šią direktyvą dienos.

2. Jei įmanoma, Komisija per 27 mėnesius nuo pranešimo apie šią direktyvą dienos, turi pateikti Tarybai pirmuosius pasiūlymus pagal 7 straipsnio 7 dalį. Taryba sprendimą turi priimti vienbalsiai per devynis mėnesius.

*13 straipsnis*

1. Įgyvendindamos šią direktyvą, Komisijai pareikalavus, valstybės narės turi pateikti jai visą būtiną informaciją ir ypač:

- duomenis apie pagal 3 straipsnį ir 7 straipsnio 2 dalį išduotus leidimus,
- 11 straipsnyje numatytos inventorizacijos rezultatus,
- nacionalinio monitoringo tinklo atliekamų stebėjimų rezultatus,
- papildomą informaciją apie 7 straipsnyje nurodytas programas.

2. Informacija, gauta taikant šį straipsnį, turi būti naudojama tik tam tikslui, kuriam jos buvo pareikalauta.

3. Komisija, valstybių narių kompetentingosios institucijos, jų pareigūnai ir kiti darbuotojai neturi atskleisti informacijos, kurią jie gauna pagal šią direktyvą, ir informacijos, kuriai taikomi profesinės paslapties reikalavimai.

4. 2 ir 3 dalių nuostatos nedraudžia skelbti bendrą informaciją ir apžvalgas, kuriose nėra informacijos, susijusios su konkrečiomis įmonėmis ar įmonių asociacijomis.

*14 straipsnis*

Gavusi Komisijos pasiūlymą, kurį ji priima savo pačios iniciatyva ar kuriai nors valstybei narei prašant, Taryba turi peržiūrėti I ir II sąrašus ir, jei būtina, remdamasi patirtimi, juos papildyti, perkeldama tam tikras medžiagas iš II į I sąrašą.

*15 straipsnis*

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

Priimta Briuselyje, 1976 m. gegužės 4 d.

*Tarybos vardu*

*Pirmininkas*

G. THORN

## PRIEDAS

**I-ASIS MEDŽIAGŲ KATEGORIJŲ IR GRUPIŲ SĄRAŠAS**

Į I sąrašą įeina atskiros medžiagos, kurios priklauso tokioms medžiagų kategorijoms ir grupėms, kurios parinktos pagrindinai remiantis jų toksiškumu, patvarumu ir biologiniu kaupimusi, išskyrus medžiagas, kurios yra biologiškai nekenksmingos arba greitai virsta biologiškai nekenksmingomis medžiagomis:

1. organiniai halogenų junginiai ir medžiagos, kurios gali sudaryti tokius junginius vandenyse,
2. organiniai fosforo junginiai,
3. organiniai alavo junginiai,
4. medžiagos, kurių atžvilgiu yra įrodyta, kad jos turi kancerogeninių savybių vandenyse arba patekdamos per jį, <sup>(1)</sup>.
5. gyvsidabris ir jo junginiai,
6. kadmis ir jo junginiai,
7. patvarios mineralinės alyvos ir naftos kilmės angliavandeniliai, o šios direktyvos 2, 8, 9 ir 14 straipsnių įgyvendinimo tikslais,
8. patvarios sintetinės medžiagos, kurios gali plūduriuoti, pasilikti skendinčios ar paskęsti ir kurios gali trukdyti bet kokiam vandens naudojimui.

**II-ASIS MEDŽIAGŲ KATEGORIJŲ IR GRUPIŲ SĄRAŠAS**

Į II sąrašą įeina:

- medžiagos, priklausančios I sąrašo medžiagų kategorijoms ir grupėms, kurioms šios direktyvos 6 straipsnyje minimos ribinės vertės nėra nustatytos,
- tam tikros patvarios medžiagos ir medžiagų kategorijos bei grupės, priklausančios žemiau išvardintoms medžiagų kategorijoms ir grupėms, turinčioms vandens aplinkai žalingą poveikį,

kurį vis dėlto galima apriboti tam tikra teritorija ir kuris priklauso nuo vandens telkinio, į kurį medžiagos išleidžiamos, savybių ir vietos.

**ANTRAJAME PUNKTE NURODYTOS MEDŽIAGŲ KATEGORIJOS IR GRUPĖS**

1. Šie metaloidai ir metalai bei jų junginiai:

|            |               |             |              |
|------------|---------------|-------------|--------------|
| 1. cinkas  | 6. selenas    | 11. baris   | 16. vanadis  |
| 2. varis   | 7. arsenikas  | 12. baris   | 17. kobaltas |
| 3. nikelis | 8. stibis     | 13. berilis | 18. talis    |
| 4. chromas | 9. molibdenas | 14. boras   | 19. telūras  |
| 5. švinas  | 10. titanas   | 15. uranas  | 20. sidabras |

2. Biocidai ir jų dariniai, nepatenkantys į I sąrašą.
3. Medžiagos, kurios kenkia iš vandens aplinkos gaunamų žmogaus vartojimui skirtų produktų skoniui ir (arba) kvapui, ir junginiai,  
  
dėl kurių tokios medžiagos gali susidaryti vandenyje.
4. Silicio toksiški ar patvarūs organiniai junginiai ir medžiagos, dėl kurių tokie junginiai gali susidaryti vandenyje, išskyrus junginius, kurie yra biologiškai nekenksmingi arba greitai vandenyje virsta nekenksmingomis medžiagomis.

<sup>(1)</sup> Jeigu tam tikros II-jo sąrašo medžiagos yra kancerogenai, tai jos įtraukiamos į šio sąrašo 4-ją kategoriją.

5. Fosforo neorganiniai junginiai ir elementinis fosforas.
  6. Nepatvarios mineralinės alyvos ir naftos kilmės angliavandeniliai.
  7. Cianidai, floridai.
  8. Medžiagos, turinčios neigiamą poveikį deguonies pusiausvyrai, ypač amoniakai, nitritai.
-